

Isusovo lice

„Neka tražim tvoje lice, neka ga pronađem i pokažem drugima. Neka spoznam kako te pronaći u običnim događajima iz moga života.“ Članak o pronalaženju Kristovog lica u našem životu.

25.06.2021.

Galilejci , zašto stojite i gledate u nebo? (1)

Apostoli su dugo gledali mjesto od kud je Isus izašao. Anđeo ih mora podsjetiti da život ide dalje.

Božji glasnik nije im pokušavao odvratiti pažnju od njihovog Učitelja. Najvjerojatnije ih je želio podsjetiti da će od tada morati naučiti vidjeti ga na drugi način, pronaći ga u drugima i u svakodnevnim događanjima.

Sveti je Pavao razumio što apostoli misle, jer je i on želio biti s Kristom i vidjeti Ga licem u lice. (2)

No, imajući izbor, želio ga je i dalje promatrati kao nejasnu sliku u zrcalu (3) onoliko dugo koliko je Bog želio ako bi tako mogao pomoći drugima da žive u tom Svjetlu. (4)

Snagom svog primjera i svoje riječi savjetovao je primatelje svoje apostolske misije, da im pogled ovdje na zemlji bude uprt u nebo, gdje je Krist: *Ako ste, dakle, zbilja uskrišeni s Kristom, stremite za onim što je u nebu, gdje Krist sjedi zdesna Bogu.* (5)

Quae sursum sunt quaerite! (6)
Tražite stvari koje su gore! I mi želimo ovako uzviknuti, ali moramo naučiti kako. Tako često naš pogled bude uprt prema dolje, pretjerano usredotočen na prolazne stvarnosti.

Osjećamo da nam je potrebna veća oštrina kako bismo otkrili Kristovu prisutnost u svakom trenutku našeg života. Volimo ovaj svoj svijet, mjesto gdje susrećemo Boga, (7) i mi želimo steći veću sposobnost opažanja Kristova pogleda dok smo zaokupljeni našim svakodnevnim zadacima.

Također želimo da i drugi mogu vidjeti Krista u nama; ganuti smo tom divnom mogućnošću otkrivanja Isusovog lica našim prijateljima.

Vultum tuum, Domine, Requiram! (8)
Gospodine, čeznem da vidim tvoje lice! Gospodine, kažimo mu, neka tražim tvoje lice, neka ga naučim pronaći i pokazati drugima. Neka te

znam otkriti u običnim događajima mog života, prepoznati da si to stvarno ti.

Možda ćemo čuti kako nam sveti Josemaría govori: „ Krist koga ti vidiš nije Isus. U svakome slučaju, bit će to žalosna slika koju mogu vidjeti tvoje mutne oči ... Očisti se. Izbistri svoj pogled poniznošću i pokorom. Nakon toga.. neće ti nedostajati čisto svjetlo Ljubavi. I imat ćeš savršen vid. Tvoja će slika biti stvarno njegova. (9)

Evandjelja aludiraju u raznim prigodama na Isusov pogled. Topao i privržen pogled, suosjećajan i dirljiv, duboko poznavajući pogled koji prodire do dubine čovjekovog srca; pogled koji poučava i ispravlja, koji potiče na kajanje, koji izaziva iznenada poticaj na velikodušnost. (10)

Možda smo ga često pokušavali zamisliti u svojoj molitvi, kako bismo naučili kako ga pronaći i učiniti

prisutnim u našem svakodnevnom životu. Neki od ljudi koji su susreli Isusa za vrijeme muke mogu nam pomoći da ostvarimo tu želju.

Na križnom putu troje ljudi iskusilo je posebnu bliskost s Kristovim licem. Samo dvoje su ga tražili, ali su ga svo troje pronašli. Možemo učiti od svih troje; svatko od njih nas uči drugačijem načinu usmjeravanja naše želje da vidimo Isusovo lice.

S našom Gospom, jedno srce

„Čim se Isus podignuo od svog prvog pada, sreće svoju Blaženu Majku, stojeći pokraj puta kamo prolazi.”

(1)¹ Evanđelje nam ne govori ništa o tom susretu, ali šutnja Svetog pisma poslužila je samo poticanju mašte kršćana kroz stoljeća. Sveti Josemaría to predstavlja na ovaj način: „Neizmjernom ljubavlju gleda Marija Isusa, a Isus gleda svoju Majku. Njihovi pogledi se susretnu i

oboje pretaču svoju bol u srce drugoga." (1)2

Njihova je ljubav toliko intenzivna da je dovoljno da im se pogledi susretnu kako bi znali da se mogu oslanjati jedan na drugog, pretačući svoju neizmjernu tugu, jer je srce jednog i drugog sposobno ju primiti. Usred te patnje imali su duboku utjehu da su znali da se prate i razumiju.

„Marijina je duša prožeta gorkom tugom, tugom Isusa Krista.“ (13) Bol koja

ispunjava Marijinu dušu je bol njezina Sina, isto tako Marijina bol ispunjava Isusovu dušu. Njihova srca su toliko snažno ujedinjena tako da je tuga jednog sačinjena od patnje drugog; tako se međusobno podržavaju.

Da smo sebareem toliko poistovjetili s Kristovim osjećajima! Sigurno smo vrlo daleko od ovoga, ali gorljivo

želimo to postići. Znamo da ako napredujemo na ovome putu nećemo biti pošteđeni tuge u ovom životu, jer ih svaki ljudski život podrazumijeva. Ali uvijek ćemo imati svjetlo potrebno za suočavanje s njima, čvrsto tlo da im nikada ne podlegnemo, ali da se suočimo s njima spokojno.

Šimun je prorekao da će mač probiti dušu naše Gospe.(14) Od trenutka nagovještaja Muke, rana mača će uvijek biti prisutna kod Isusove Majke. Marija će uvijek znati da je se može uvrijediti samo zbog uvreda njezinom Sinu; ona zna da sva patnja, a također i sva radost, mogu pronaći svoj uzrok samo u odnosu s njim.

Gospa nas uči da u tugama i sitnim nerviranjima - bilo da ih uzrokuju profesionalni, obiteljski ili socijalni problemi - možemo tražiti i otkrivati Kristovo lice. I, kao rezultat toga,

možemo biti ispunjeni mirom čak i usred tuge.

Veronika, dobro srce

Tradicija u Crkvi smatra da je, malo nakon toga, žena izašla u susret našem Gospodinu s namjerom da mu obriše lice. To je sve što znamo o Veroniki, kako ju se naziva. Možda nikada nije svjesno gajila želju da vidi Isusovo lice; pa čak i ako ju je imala, razlog zašto je sada tražila njegovo lice mogao bi biti nešto puno jednostavniji: ona je samo željela pomoći Čovjeku koji pati. Ipak, ova žena, koja se čak ne pojavljuje u Evanđeljima, dala je vlastito ime želji da se razmišlja o Božjem licu.

A blago vašim očima, jer vide ...

Zaista, kažem vam, mnogi proroci i pravednici su željeli vidjeti što vi vidite, pa ipak ne vidješe. (15) Ako netko može primijeniti ove riječi posebno na Veroniku, ako je ispunila težnju koju su tolike svete duše kroz

povijest gajile, to je bilo zbog njezine dobrote i jednostavnosti. Njezino dobro, brižno srce nije dopuštalo da je "odvrati brutalnost vojnika ili strah koji je zahvatio učenike." (16) Odbila je propustiti priliku da izvrši mali čin služenja. I taj, čin ljubavi utisnuo je pravu Isusovu sliku u njezinu srcu". (17)

Na tom komadu platna ostala je urezana slika Božjeg lica koji je postao Čovjekom. Ali prije svega bilo je urezano u njeno dobro srce. "Otkupitelj svijeta predstavlja Veroniku s autentičnom slikom njegova lica. Veo na kojem Kristovo lice ostaje utisnuto postaje poruka za nas. U određenom smislu kaže: Na ovaj način svaki čin dobrote, svaka gesta istinske ljubavi prema bližnjemu, jača sličnost Otkupitelja svijeta s onim koji tako djeluje. Djela ljubavi ne prolaze. Svaki čin dobrote, razumijevanja i služenja ostavlja u srcima ljudi neizbrisiv trag i čini nas

sve sličnijima Onome koji se „*odreče i postade sluga*“ (Fil 2,7). To je ono što oblikuje naš identitet i daje nam pravo ime.” (18)

Nije li ovo pristupačan način traženja Isusova lica? A nije li to i način da se Kristovo lice pokaže onima oko nas? U našem životu može se ukazati prilika pružiti neku veliku uslugu drugim ljudima, da se odrekemo nečega što puno cijenimo da pomognemo drugima. No, pružaju li se takve prilike ili ne, moramo pokušati živjeti svaki dan s „dobrim srcem, sposobnim za suosjećanje s tuđom boli. Samo s takvim srcem možemo shvatiti da je pravi melem za patnju i bol na ovom svijetu ljubav, dobročinstvo. Sve ostale utjehe jedva da imaju i privremeni učinak i ostavljaju za sobom gorčinu i očaj.“(19)

Ono što često dušama najviše pomaže da otkriju pogled pun ljubavi

našega Gospodina upravo je vidjeti kako njegovi učenici sa svim svojim ograničenjima znaju prepoznati što drugi trebaju. Znaju otkriti sitnice na koje se, ako ih se izostavi, nitko ne bi žalio; a opet kad su te sitnice ponuđene u službi drugima, koliko su ljudi zahvalni.

Ako se ponašamo na taj način s nadnaravnim pogledom, ostvarit ćemo - u mjeri u kojoj je to moguće u ovom životu - našu želju da vidimo Isusovo lice. A istovremeno ćemo pomoći i drugima da ga pronađu.

Možda ga u početku neće primijetiti i bit će im potrebno neko vrijeme da ga otkriju. Ali neće im promaknuti od prvog trenutka da postoji „nešto posebno“ kod onih koji se prema njima odnose s takvom dobrotom i jednostavnošću. Ako želimo pokazati drugima Učiteljevo ljubazno lice, trebamo težiti širenju dobrote, vedrine, mira, strpljenja, poštovanja,

uljudnosti, naklonosti - čak i kada ne očekujemo da ćemo dobiti sličan odgovor.

Ako želimo vidjeti Kristovo lice u drugima, moramo im se približiti jednostavnim srcem, srcem koje cijeni i divi se i voli roditelje, djecu, naše prijatelje, jednog po jednog; a srce koje otkriva kako svaki od njih na svoj način odražava Božju dobrotu.

Šimun Cirenac, Susret s Križem

U sinoptičkim evanđeljima spominje se treća osoba koja susreće Isusa na njegovom putu do Kalvarije. Gospa i Veronika su ga tražile; same su mu išle u susret. Šimun Cirenac to nije učinio. Bio je prisiljen nositi Križ. (20) Riječi evanđelista podrazumijevaju određeni početni otpor s njegove strane.

To je sasvim razumljivo, jer nitko ne voli biti prisiljen preuzimati teret

druge osobe, posebno nakon napornog radnog dana. Sveti Marko nam objašnjava da su sinovi ovog čovjeka bili znani kao kršćani.(21) „Sve je počelo s ovim neočekivanim susretom s Križem” (22) - velika sreća koja je očito nastala iz prividne nesreće.

Promjena stava Šimuna Cirenca vjerojatno nije bila iznenadna, već postupna, i nije ishitreno pretpostaviti da je imala puno veze s Isusovim licem. Šimun je mislio da se radi o zločincu, ali ga je razoružao Kristov pogled pun ljubavi, zahvalni i mirni pogled .Prvo je bio uznemiren jer je samo „vidio”; ali onda je pažljivo gledao i počeo je shvaćati da je dijeljenje Križa s ovim osuđenim čovjekom vrijedilo truda.

Ono što se isprva činilo neugodnom preprekom njegovom teško stečenom odmoru postupno se promijenilo licem onog Čovjeka u jedinstvenu

priliku koja će na kraju preobraziti njegov život. Za njega je, kao i za sve Kršćane, Križ postao prepoznatljiv znak njegove vjere, oruđe spasenja, otkupiteljska stvarnost neodvojiva od Kristove misije. Kroz stoljeća kršćani su gledali s ljubavlju i nadom Križ, koji bi trebao biti u središtu njihova života i koji bi iz istog razloga „trebao stajati usred oltara i biti u središtu pažnje svećenika i molitvene zajednice.“ (23)

„Ponekad se pojavi pred nama Križ, a da ga nismo tražili: to je Krist koji pita za nas ”(24). Suočeni s neočekivanim Križem isprva možemo iskusiti želju da ga odbacimo. To je naša normalna prirodna reakcija i ne bi nas trebala zabrinjavati; ali također ne bi trebala stajati na putu u sve većem prihvaćanju.

Znamo da nas u tim situacijama, u kojima bismo se mogli osjećati sami, Bog ne ostavlja.

On je uz nas; možda ga čak i "vidimo" i obratimo mu se na neki način. Ali idimo korak dalje: potražimo njegov pogled. Ako nismo zadovoljni „viđenjem“, ako težimo „gledati“ Krista koji s nama nosi Križ, ako mu dopustimo da nam govori, što se pojavljuje u početku kao nesreća počinje poprimati novi aspekt i na kraju mijenja naš život.

Shvaćanje da nevolja može značiti dublji susret s Isusom nam pomaže u suočavanju s njom na drugi način. I tada naš križ „neće biti bilo kakav Križ: to će biti ... Sveti Križ.“ (25)

* * *

Vultum tuum, Domine, Requiram!
(26) Gospodine, čeznem da vidim tvoje lice! Troje ljudi imalo je poseban odnos s Kristovim licem na

putu do Kalvarije. Samo su ga dvoje tražili, ali pronašli su ga svi troje. Nitko od njih nije ostao ravnodušan ili je otišao prazan . Možemo naučiti po nešto od svakog od njih, a mi to želimo učiniti jer želimo razmišljati i pomagati drugima da otkriju to lice na našem svakodnevnom putu kroz svijet.

Željeli bismo postići jedinstvo srca koje je postojalo između naše Gospe i njezina Sina. Shvaćamo da je to izvan naše snage, ali ne odustajemo od svoje želje, jer to bi bilo odricanje od Ljubavi i zato što nesumnjivo možemo napredovati na tome putu.

Jedan od načina je učenje od druge dvije osobe na putu do Kalvarije. Dobro i jednostavno srce bit će povod za mnoge ljude – na prvom mjestu , nas same - da pronađemo svoga Gospodina. I tražeći Kristov pogled u nedaćama i poteškoćama života dovest će nas do postupnog

poistovjećivanja s Božjom voljom.
Tada ćemo moći odražavati Isusovo
lice.

J. Diéguez

1. Djela apostolska 1:11.

2 Usp. Fil 1:23.

3 Usp. 1. Kor 13,12.

4 Usp. Fil 1:25.

5 Kol 3: 1.

6 Ibid.

7 Usp. Sveti Josemarija, Razgovori,
br. 113.

8 Usp. Ps 26,8 (Vulgata).

9 Sv. Josemarija, Put, br. 212.

10 Usp. Mk 10:21, Mk 12:41; Mt
4,18-22, Iv 1,42; Mt 19,16; Mk 3: 5; Lk
22:61; Iv 1: 38-47.

11 Sv. Josemaría, Križni put, Četvrta postaja.

12 Ibid.

13 Isto.

14 Usp. Lk 2:35

15 Mt 13,16-17.

16 Joseph Ratzinger, Via Crucis u Koloseumu, Veliki petak 2005., Šesta Postaja.

17 Isto.

18 Ivan Pavao II, Via Crucis u Koloseumu, Veliki petak 2000., Šesta Postaja.

19 Sv. Josemarija, Susret s Kristom, br. 167.

20 Usp. Mk 15:21.

21 Usp. Mk 15:21.

22 Sv. Josemarija, Križni put, Peta postaja

23 Joseph Ratzinger, Duh liturgije, Ignatius Press, 2000., str. 83.

24 Sv. Josemaría, Križni put, Peta postaja.

25 Sv. Josemaría, sveta krunica, četvrto žalosno otajstvo.

26 Usp. Ps 26,8 (Vulgata)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/isusovo-lice/](https://opusdei.org/hr-hr/article/isusovo-lice/) (27.03.2025.)